

Sutjakka skandaali

Suomen kesä on täynnä festivaaleja, kyläjuhlia ja markkinoita. Monasti ne kutistuvat ohrapirtelökarkeloiksi. Hoilataan sitä sun tätä, sotketaan paikkoja ja seuraavana päivänä kummastellaan huonoa oloa. Perniön Laurin markkinoita on myös vaivannut tällainen veren vähyys. Monet vieraat ihmettelevät, missä luuraa kunnan kulttuuritoiminto. Eikö juuri sen pitäisi tuottaa ohjelmaa paikkakunnan ykköstapahtumaan.

Tänä vuonna ohjelma näyttikin vähän paremmalta. Löytyi laulua, näyttelyä, tanssia ja teatteria.

Markkinoiden huvipuoli hurautti leppoisan sään merkeissä. Nekin kuntalaiset, jotka normaalisti eivät asemansa vuoksi voi näyttäytyä kapakoissa, saivat vuotuisen rentoutumishetkensä. Sivusta seuraten voin vain lausua, että kaikista pelotteluista huolimatta kansa on oppinut käyttäytymään.

Seuraavan päivän markkinatorille oli kertynyt vakiojoukko myyjiä. Tarjottiin rikkaamaa ja Suomen surkeimpia muurinpohjalettuja. Sade ajoi yleisöä nytkin markkinapubin pressujen alle.

Etukäteen makoisimmalta annilta vaikutti Kirakan teatterin Barokkiskandaali kirkossa. Porukka oli juuri toipunut vaativasta ja mieliä kuohuttaneesta Perhoshiirulistaan, ja heti perään rustataan uutta.

Miten sattuikaan, että sade taukosi juuri ensi-illan alkaessa, ja ulko-osuus saatiin läpi häiriöittä. Tarja Virtasen perniönkielinen puhe tuntui tuoreelta. Taas tuli todistettua, miten luonnollisesti murre toimii puhuttuna, vaikka se kirjoitettuna onkin yhtä karsimystä.

Kirkossa Sirkka-Liisa Ollikainen-Heinosen ja Kaija Ranta-Ojalan raikas stemma pohjusti tulevaa. Runsaan katsojajoukon eteen loihdittiin aikanaan 1600-luvulla kuntaa järkyttänyt kahden aatelissuvun välinen taistelu kirkon istumapaikoista.

Sitten kertomus pysäytettiin ovelasti. Henkilöt jähmettyivät patsaiksi. Ilmekään ei liikahtanut. Antero Peijonen hyppäsi esiin ja kertoi taustoja. Hän jätti kuitenkin enemmän kysymyksiä, kuin antoi vastauksia, mikä lienee tarkoituksin.

Näytelmä loppui vain niin yllättäen, että tuskin kukaan sitä tajusi. Ei ehtinyt edes ansaittuja aplodeja taputtaa. Näyttelijätkin hujahtivat jonnekin nurkan taa.

Erytisesti huomiota kiinnitti näyttelijöiden hienot ja moitteettomasti istuivat puvut. Ne eivät vaikuttaneet ollenkaan naftaliinissa säilötyiltä vuokravaatteilta. Selvisikin, että porukka oli teettänyt puvut ja maksanut ne omasta pussistaan. Kustannuksia yritetään kattaa vähitellen pienin esiintymispalkkioin.

Huhujen mukaan taitavinta toimintaa toivat petroskoilaiset Gornitsa-tanssijat, joita en valitettavasti nähnyt ollenkaan. He kun yllättäen siirtyivät sisälle.

Sunnuntai-illan kivikirkkokonsertissa virolainen maineikas urkuri Katrin Meriloo repikin sitten Perniön urkupilleistä sellaisia lurituksia, että tokkopa ennen täällä kuultu. Ja salikin täyttyi kuin rippijuhlissa.

pajen